

N:r 14.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 22 juli 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen > 1.25

68 årg.

Innehåll: Goda gärningar II, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Statskyrka och frikyrka IV, av J. Norberg. — Ännu lever Gud ibland oss, av P. W. — Svar på brev, av P. W. — Verksamheten i vårt eget land: Brev från C. F. Lundqvist. — Från Lappland: Brev från And. Lindström. — Dalarnes Ansgariiförenings nya Soldathem (med två illustrationer). — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — Från andra läger. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. B. Gauffin. — Annonser.

Goda gärningar.*

II.

Ty hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, som Gud har förut berett, att vi skulle vandra i dem. Ef. 2: 10.

Det är en stor benägenhet i människonaturen att se efter det, som *lyser*. Denna benägenhet visar sig även, när det gäller att bedöma, vad som är goda gärningar. Om någon går ut som missionär, försakande fädernesland och släkt och vänner, då omtalas det i tidningarna och hans porträtt insättes där. Det var ju en ståtlig gärning. Alla måste nu veta, huru han ser ut, när han är född, varl han far m. m. Men alla dessa kristna, som för Kristi namns skull hemma, där de bo, underkasta sig i all stillhet ganska stora uppoffringar av tid och kraft och penningar för att andligen och lekamligen tjäna sin lidande nästa, vem ser något märkvärdigt i dem och deras gärning? Vem talar och skriver om dem och visar deras porträtt?

Jag kände en troende man i Stockholm. Han var

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

filosofie kandidat. Han levde ensam, men hans liv gick alldeles upp i att uppsöka och hjälpa de elända. Så utbröt en svår fläcktyfus i staden. Ett särskilt sjukhus anordnades. Nästan alla, som togos in där, dogo. Den nämnde mannen brann av åtrå att få gå dit och tjäna, särskilt att visa de döende på Jesus, Guds Lamm. Han vände sig en dag till en kamrat, omtalade sin plan, gjorde reda för sin ekonomiska ställning, lämnade honom sin lifförsäkring och sade: »Du förstår, att jag dör, var därför snäll, tag det här, och när jag är borta, så gör upp mina affärer, betala mina skulder, men vad som blir över, det använd för de elända.» Därpå gick han till sjukhuset. Hans tjänst blev icke lång där. Snart lades han ned i den förfärliga sjukdomen och dog. Men vem talade mycket därom?

Om någon giver en stor summa till missionen eller till någon välgörenhet, då betraktas det såsom någonting mycket väldigt. Det omtalas och offentliggöres. Ingen vet, huru mycket han hade att taga av. Ingen vet, vad som låg under hans gärning. Ingen vet, om gåvan var »Korban» (Matt. 27: 6) d. v. s. en summa, som han på mindre rättfärdigt sätt vunnit, och som han nu ville giva åt Gud i stället för att återbetala den till dess rätte ägare. Gåvan var ståtlig, och det var nog. Men vem talar väl mycket om alla de små gåvor,

som komma från mindre bemedlade kristna och vålla dem vida större uppoftning, än de stora gåvorna vålla de rika givarne? Eller vem talar om dessa många, som i Kristi kärlek med glädje och med mycken försakelse för egen del hjälpa och stödja gamla orkeslösa föräldrar, och som därför icke ha mycket att giva till missionen? Det ser ingenting ut, därför räknas det icke för mycket. Men en är, som räknar allt, och som räknar rätt. Och han skall på den yttersta dagen framlägga resultatet, så att man skall häpna.

Vad som är kärnan och väsendet i varje god gärning, därom talade vi i förra numret. Nu skulle vi göra en tillämpning därav på livets olika förhållanden.

Nuväl. Du är ställd i ett hem såsom far eller mor. Gör ditt allra bästa för dina barns lekamliga och andliga välfärd. Led dem genom ord och exempel till Herren Jesus, lär dem att tro på honom och följa honom. Lär dem att söka det, som är ovanligt. Läs Guds ord med dem. Bed med dem o. s. v. Lär dem att vara lydiga, arbetsamma, ödmjuka, sanningsenliga o. s. v. Men vårda dig ock om deras kroppar, så att de må växa upp, vad på dig beror, friska, starka och hurtiga.

Har du gamla föräldrar att vårda, så visa dem all barnslig kärlek. Giv dem icke det intrycket, att du betraktar dem såsom en börda. Gör genom din vänlighet det bröd mjukt, som de äta vid ditt bord. Äro de besvärliga, så hav tålmod och tänk på, huru mycket besvär de hade för dig, när du var liten; huru de fingo försaka, vaka, gråta och lida för dig. Har du tjänare, så var mån om dem, snäll och vänlig mot dem. Tänk dig in i deras ställning. Hav tålmod med dem. Bed för dem och med dem.

Men är du barn i hemmet, så var lydig, snäll, ödmjuk, flitig, tjänstaktig o. s. v. Gör dina föräldrar all den glädje du kan, och vet, att vad du i barndomen sår, det skall du själv en gång få skörda. Korteligen: var just sådan, som du väl vet, att Herren Jesus vill, att du skall vara. Se ock på honom själv. Han skall giva dig kraft. Och är du tjänare, så vandra inför Herren. Tjåna i allt så, som om du tjänade honom, som om du sopade, städade, kokade, bakade åt honom. Behandla de saker, som du har om händer, så som om de tillhörde honom. Var ödmjuk, villig, sann i allt.

Se nu, när du såsom fader, moder, barn, tjänare så gör, då gör du goda gärningar. Herren ser dem och har dem i minne. Han skall också på mångfaldiga sätt välsigna dig både andligen och lekamligen. Och på sistone skall han giva dig en härlig lön i sitt rike. Ty alla sådana gärningar behaga honom på det högsta. Allt, allt, vad någon gör i tron på Jesus och av kärlek till honom, behagar Gud, den himmelske Fadern. Det är också uppmuntrande för oss att veta det. Därför talar Gud i sitt ord om det. Han vill, att vi skola veta och tro det. Och det behagar honom, när han ser, att det sporrar oss till större trohet, nit och iver. Du behöver alls icke tro, att det ligger någon egenrättfärdighet däri, att du vet och tror, vad Gud därom säger, och att du gläder dig däråt.

Du går i skola eller du är i lära. Nuväl, var läraktig, flitig och uppmärksam, snäll och lydig där. Du är arbetare i det eller det yrket. Var trogen där, flitig,

noggrann, ärlig och pålitlig där och gör ditt arbete så, som om du gjorde det åt Herren, så som om du timrade, murade, sågade, hyvlade, plöjde, sådde, skötte ladugård och stall åt honom, så som om han skulle hava de kläder och skor, som du syr. Du är köpman eller fabrikant. Bevisa dig då såsom själva redbarheten, så att du köper och säljer och tillverkar så, som hade du med ingen annan än honom att göra. För övrigt: vad du än i livet må vara, var ärlig, punktlig, arbetsam, trogen, pålitlig o. s. v. Se på Jesus i allt, vad du gör. Och låt honom se på dig. Det skall behaga honom på det högsta, och hans välsignelse skall följa dig.

»Men, säger du, inte kan väl sådant där vara, vad som menas med goda gärningar, det är ju bara, vad jag är skyldig att göra.» Nuväl, just det att du i gudsfruktan och kärlek till Gud gör, vad du är *skyldig* att göra, just det är att göra goda gärningar. Och egentligen kan du *aldrig* göra annat eller mer, än vad du inför Gud är skyldig att göra. Ty du är skyldig att göra *allt* gott, som du har tillfälle till.

Du är medlem i en församling. Där har du rika tillfällen att göra goda gärningar genom ditt deltagande i församlingens sammankomster, i dess bön och sång, genom din uppbyggliga umgängelse, genom ditt intresse och din offervillighet för hennes verksamhet, för hennes inre och yttre mission. Där kan du hjälpa till att stifra frid, där så behöves, att stödja och uppmuntra, där så behöves, att draga andra med dig till sammankomsterna, att samla barn till söndagsskolan o. s. v., ja, tusen utvägar stå dig där öppna att göra goda gärningar. Och Guds välbehag skall följa dig i allt, vad du sålunda gör.

För övrigt kan du i Kristi kärlek besöka sjuka och fattiga för att hjälpa, stödja och uppmuntra dem. Det är många troende män och kvinnor, som vissa dagar eller tider på dagen hava ganska ledigt till att sysselsätta sig med tämligen onyttiga ting, gå på visiter och bjudningar och prata bort timmar, sitta och klinka på piano långa, långa stunder m. m. dyl. Tänk, vad förspillning detta är. Vilken välsignelse skulle de icke hava, om de använde en del av denna tid till att uppsöka fattiga, sjuka, bekymrade, föra med sig någon gåva till dem, tala vänligt och uppmuntrande med dem och deras barn, läsa något för dem, bedja med dem o. s. v. Säg, gör du det?

»Ack, svarar du, jag är av min kallelse plikter så bunden, att jag redan, till min bedrövelse, har alltför liten tid att såsom husfader egna åt mitt hem.» Eller: »Jag är husmor och moder och har barn och andra omkring mig, för vilka jag måste leva» o. s. v. Nuväl, då gäller frågan icke dig. Nej, men du, som har tid till så många onyttiga ting — du, du skall svara på min fråga. Ty frågan är icke av mig utan av Herren, och honom skall du giva svar.

O, huru rikt är icke vars och ens liv på tillfällen att göra goda gärningar, att göra och leva sann kristendom! Att du sitter på bönhuset och hör och sjunger och är glad, det är gott och väl. Men huvudsaken är, att du därifrån tar med dig kraft och lust att i hemmet, i köket, i barnkammaren, i ladugården, i stallet, i verkstaden, på åkern, i skogen, på gatan, på

landsvägen, i ensamheten och i sällskapet *leva* kristendom, så att alla kunna se, att du hör Herren till.

Paulus säger, att Gud har berett de goda gärningarna, att vi må vandra i dem. Han liknar detta livet vid en vandring på en väg. Det är en mycket vanlig bild. Frälsaren talar ock själv om en dubbel väg genom livet: en bred, som leder till förtappelse, en smal, som leder till evigt liv. Den förra går genom otro och synd, den senare genom tro och goda gärningar. På vilkendera vägen vandrar du?

Gud, vår himmelske Fader, giv oss din Helige Ande. Giv oss tro, giv oss gudaktighet. Giv oss kraft att vandra gudfruktigt, rättfärdigt och tuktigt i världen, ditt namn till ära genom Jesus Kristus, din Son, vår Herre. Amen.

P. W.

Rom. 8: 1—4.*

v. 1. Aposteln drager här slutsatsen av sin föregående framställning. Då vi voro i köttet, då vi voro under lagen, då vilade fördömelse över oss. Men *nu* — det ligger stark tonvikt på ordet *nu* — nu finnes ingen fördömelse för oss, när vi äro i Kristus. Vi ha ingenting alls att skaffa med allt bibels tal om fördömelse, ty detta tal gäller endast dem, som äro i sina synder.

v. 2. Under min otros tid lydde jag syndens lag. Synden kommenderade över mig, och jag gjorde, vad hon befälde. Hennes vilja var en lag, som jag måste lyda. Resultatet var den eviga döden. Men nu är jag fri från denna lag, från detta syndens herravälde. Det är en annan makt, som nu tagit väldet i mig, nämligen den helige Ande. Han giver evigt liv. Därför kallas han livets ande. Den troende *har* ännu kött, som är syndigt (kap. 7: 18, 21, 25). Det hindrar honom så, att han icke kan göra allt det goda, som han älskar och vill (kap. 7: 19), ja det tager honom stundom till fånga, så att han gör det, som han hatar (kap. 7: 23). Men till sin invärtes människa älskar han Guds lag, där är han ren och helig och fri från synden, och när han får lämna denna dödens kropp (kap. 7: 24), skall det också bli slut på det krig, som synden nu i hans lemmar för emot hans sinnes lag.

v. 3. Det för lagen omöjliga var att bryta syndens herravälde i mänskligheten. Trots all lag råder hon över allt, vad människa heter. Vad som gör honom vanmäktig i denna sak, det är köttet. Men Gud uträttade genom Sonens sändande, vad som sålunda var

omöjligt för lagen: han bröt syndens herravälde i den mänskliga naturen. Detta uttrycker Paulus så, att *Gud fördömde synden i köttet*. Sonens sändande var, så att säga, en dom över synden, varigenom hon skulle förlora den makt, som hon förut haft. Att Paulus väljer ett sådant uttryck, det sker med hänsyn till v. 1. Synden vållade oss fördömelse, nu är hon själv fördömd, så att vi av henne ha lika litet att frukta fördömelse, som en fri människa har att frukta att bli mördad av en rövare, som förr misshandlat henne, men som nu själv sitter inom lås och bom, oåterkalleligen dömd till döden.

Genom Adams fall kom synden till välde i den mänskliga naturen. Detta välde fortplantas genom hela hans släkte. Genom Kristi fullkomliga rättfärdighet bröts syndens välde i den mänskliga naturen. Verkningarna av denna hans seger sträcka sig genom hela skaran av dem, som äro förenade med honom, så att de varda frigjorda från syndens makt och all fördömelse.

Syns kött d. ä. syndig människonatur. Gud sände icke sin Son i syndig människonatur utan »i syns köttets likhet» d. v. s. i en mänsklig natur, som var lik vår, men utan synd. Hade Kristus kommit i *syndig* människonatur, så hade även han varit vanmäktig mot synden. Men i *mänsklig* natur måste han komma för att kunna bryta syndens herravälde i den mänskliga naturen. Synden hör icke till den mänskliga naturen i och för sig. Adam och Eva hava haft en mänsklig natur utan synd. Men synden kom in i människonaturen såsom en mot densamma fientlig och för henne förstörande makt. Kristi verk är att göra människonaturen helig igen, att göra människan till människa i sann mening. Grunden till detta verk lades då, när syndens välde bröts i hans egen mänskliga natur.

Gud sände Sonen för syns skull. Hade icke synden kommit i världen, så hade Kristus icke behöft bli människa.

v. 4. Det stora ändamålet med Kristi sändning var, att vi skulle bli så fullkomligt rättfärdiga, som Guds lag kräver. Detta skall även ske, när Herren genom sin Ande fått fullkomna sitt verk i oss. Se Kol. 1: 22, Ef. 5: 27, 1 Tess. 5: 23. Men skola vi nå detta mål, måste vi *vandra efter Anden*, d. v. s. låta den helige Ande leda och regera oss i vår tro och vårt liv. Att vandra efter kött är att låta sig regeras av köttets lustar. Läs Ef. 2: 1—3.

P. W.

Du, som känner det himmelska livets mäktiga pulslag inom dig, som blivit levandegjord och bragt till mognad genom Guds Ande, hämta från din egen mästares mun den lärdomen: »Följ mig, och jag vill göra dig till människofiskare». Du är icke skicklig därtill, men han skall göra dig skicklig. Du kan icke av dig själv göra det, men han skall sätta dig i stånd därtill. Du förstår dig ej på att kasta ut näten och draga en myckenhet av fiskar i land, men han skall lära dig. Följ honom blott.

C. H. Spurgeon.

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

Statskyrka och frikyrka.

Föredrag i Kristinehamn den 7 maj 1909 av J. Norberg.

IV.

Att intet församlingssliv lever eller kan levas inom statskyrkan erkännes även av präster. Vid Stockholms prästsällskaps sammanträde för 4 å 5 år sedan yttrade en av deltagarna följande vid diskussionen om, huru de unga skola bevaras åt församlingsslivet: »Ha vi något församlingssliv? Knappast annat än i friförsamlingarna. Och dessa ha ock lyckats bäst i att motarbeta socialismens skuggsidor hos ungdomen, vadan de ock röna ett intensivt hat från socialdemokraterna». Det kan väl knappast talas tydligare om frikyrkoorganisationernas berättigande vid sidan av statskyrkan.

Men yttrandet visar ock värdet av den beskyllning, som så ofta framhåfts, att de frikyrkliga varit socialdemokraternas bundsförvanter och haft till mål att stödja dem i deras förhållanden. Skulle emellertid inte socialdemokraterna ha andra och bättre bundsförvanter, än de äga i frikyrkoorganisationerna, då skulle de allt få det frångått. Det skola de nog ock erkänna själva. Därför hata de dem och det så, att även prästerna måste se och erkänna det. Men liksom man inte får karaktärisera kyrkan och prästerskapet med vad en eller annan präst och försvarare av statskyrkan talar och gör i detta hänseende, får man naturligtvis inte heller karaktärisera frikyrkoorganisationerna, med vad enskilda medlemmar — ofta kanske ganska ovederhäftiga för resten — tala och göra.

För ett par årtionden sedan var det ock ett allmänt tal bland frikyrklighetens motståndare, att denna rörelse skulle komma att sluta i rationalism och förnekelse av Kristi gudom m. fl. kristendomsgrundläggare samt i tvivel på bibeln såsom Guds ord m. m. Men vilken förödmjukelse för dessa kyrkliga olycksprofeter, att det just blivit de frikyrkliga, som nu få träda fram för att taga bibeln och dess grundläggare i försvar gent emot kyrkligt sinnade teologers och prästers angrepp därpå! De frikyrkliges mål har varit och är att hävda bibeln såsom Guds ord och högsta norm, varefter alla andliga frågor och evighetsspörsmål skola avgöras. I det stycket stå de, där de från början stått. Det är kyrkans män, som gått i fällan. Även ur denna synpunkt har sålunda frikyrkligheten hävdad sin existensrätt.

I samhälleligt hänseende har frikyrkligheten som mål att reformera och förbättra. Men den vill börja med individerna. Att skapa ett lyckligt samhälle av gästare genom att bara reformera samhällsinstitutionerna skall aldrig lyckas. Däremot torde det vara lätt att dana lyckliga samhällen av människor med rena sinnen, rättfärdiga känslor och uppsåt. Och i arbetet därför borde statskyrkan och frikyrkan kunna räcka varandra handen och känna, att de ha ett gemensamt stort mål att sträva för. Sådant skulle bära skönare frukt än arbetet på att söka sparka varandra ur vägen. I denna tid, då ett planmässigt arbete bedrivs på massornas förråande och sedliga nedflyttande på djurens ståndpunkt, bör den stats- och frikyrkliga verksamheten inriktas efter andra linjer än död åt statskyrkan eller fri-

kyrkan. De båda må i stället erkänna varandras existensrätt, åtminstone så länge man å ömse sidor hyser respekt för Herrens ord, såsom man fattat det. Först där man har mod att sätta sig över, vad man ser och måste erkänna vara Herrens bud och förordning, måste vägarna skiljas.

Att emellertid något kraftigare medel att väcka människans bästa känslor till liv och vända hennes håg till det sedligt rena icke finns än det, att hon med hjärtats varma tillgivenhet och tro sluter sig till Gud och den han sânt, är genom en månghundraårig erfarenhet bestyrkt. Skådespel och sinnliga förlustelser, som nu så ivrigt rekommenderas såsom folkförädlingsmedel, hava av erfarenheten visats i bästa fall vara verkningslösa och i flesta fall leda till alldeles motsatta resultat, än man åsyftat. Ingen folkrörelse torde så som den frikyrkliga lägga all vikt vid denna hjärtats omskapelse genom levande tro på Herren, och ingen torde heller arbeta därpå med större framgång än den frikyrkliga. Aldrig såg man heller någon genom denna tro på Herren bliva en i något hänseende sämre människa än förut eller på något sätt demoraliserad, men väl tvärtom. Måne inte detta talar för frikyrklighetens existensrätt? Statskyrkligheten når inte massorna på samma sätt och bedriver egentligen inte heller mer än i enstaka undantagsfall någon sådan verksamhet. Ty huru skulle den bedriva omvändelseverksamhet genom präster, som i så otaligt många fall visa, att de själva äro oomvända?

Målet för de frikyrkliges strävan är att förena alla de krafter, varöfver levande kristen tro förfogar, för att bekämpa onsen i världen. Tron på Gud och den Frälsare han givit har en sådan betydelse redan för detta livet, att om ock ingen evighet funnes, vore det ändå värt att ena alla disponibla och användbara krafter för att föra människor till denna tro. Den danar goda medborgare, ställer över- och underordnade, fattiga och rika i bättre förhållande till varandra och lär dem känna sina inbördes plikter. Den adlar kvinnan och ställer henne friheten vid mannens sida såsom hans bästa stöd och gör mannen till hennes beskyddare men icke till hennes tyrann. Den ingjuter en fridens, kärlekens, förnöjsamhetens, tacksamhetens och glädjens ande och ton i hemmet, där barn och ungdom växa upp och där deras karaktär skall dansa. Den skänker frimodighet och kraft att bära livets sorger och motigheter. Den förlämnar kraft till allt, som är gott, men förlamar och dödar medfödd håg och lust till det onda. Den reformerar husliga, borgerliga och sociala förhållanden på det lyckligaste sätt, upphäver rådande missförhållanden människor emellan samt skapar mellan dem ett broderskap, som förbliver evinnerligen. Där den får behärska själsförmögenheter och känslor, övervinna och besegrar den frestelser och begär och firar slutligen sin triumf vid Herrens tillkommelse, då Guds rike med dess eviga frid och fröjd varder uppenbart och givet åt dem, som hållit ut i tron intill änden. Ingen rösträtt, ingen socialpolitik, ingen lärdom, ingen konst kan uträtta, vad levande tro och tillit till Herren uträttar. Vad som faller för dess makt må falla ju förr desto hellre, ty det är till förbannelse och olycka. Men allt, som i denna tro har sitt stöd, är till välfärd för alla. Och

denna tro är det frikyrklighetens mål att utbreda och befästa bland höga och låga.

Vad beträffar medlen för den frikyrkliga verksamhetens bedrivande, så äro de inga andra än ordet och sakramenten. Men dem vilja de frikyrkliga bruka enligt Herrens förordning, utan intrång vare sig från kyrklig eller borgerlig myndighet. Med detta skada de varken stat eller kyrka, ej heller bryta de någon lag eller störa någon god ordning. Regering och riksdag må bestämma över förvaltningen av rikets angelägenheter i övrigt, men över förvaltningen av ordet och sakramenten skall den kristna församlingen själv bestämma, ty det är saker, som Herren har givit åt henne men aldrig åt statsmakterna.

Märkeligt är emellertid att se, huru den kristliga känslan hos många talar ett renare och bibelenligare språk i detta hänseende än förståndet. Ty många, som nu klandra de frikyrkliga, för att de i fråga om nattvardsgemenskap skilt sig från uppenbara gudsföraktare, söka dock även själva upp sådana kyrkor och kapell, när de skola fira nattvard, i vilka de hoppas, att tillloppet av uppenbart ogudaktiga skall vara så litet som möjligt. Låte de nu denna fullt riktiga och rena känsla behärska sig helt och alltid, så vore även de frikyrkliga.

Och huru berättigade de frikyrkliges protest är mot det nattvardsskick, som står i sammanhang med det olycksaliga konfirmationsväsendet, visa de petitioner, som 300 av kyrkans egna präster avlato i det ärendet till näst sista kyrkomöte. Alldeles visst är ock detta prästernas uppvaknande över missförhållandet till stor del en följd av de frikyrkliges vitnesbörd i ord och handling däremot. Deras arbete har i detta hänseendet icke heller varit fruktlöst, det har varit till nytta och är sålunda även ur denna synpunkt berättigat.

Men samma skäl, som ligger till grund för de frikyrkliges förfarande i fråga om nattvarden, ligger ock till grund för förfarandet i fråga om dopet. De hava icke skilt sig från statskyrkans nattvardsbord därför, att det icke är nattvard där och att de icke få Kristi kropp och blod där, utan därför, att det är de troende ovärdigt att utlämna heliga stiftelser, som de av Herren mottagit att inom sin egen krets bruka, till obehöriga att förgripa sig på. Och på samma sätt är det även med dopet och ordets predikan. Nog är dopet till Faderns, Sonens och den helige Andes namn ett dop, vem som än förrättar det, och nog är Guds ord sanning, vem som än förkunnar det. Men nog är det den kristna församlingen ovärdigt att avsäga sig vården av det dyrbaraste den fått och överlämna det på några få undantag när i hans fienders händer. Sådant kan naturligtvis inte vara Gud behagligt.

Till sist vill jag även säga, att om man vid tal om statskyrka och frikyrka tänker sig den senare bestående av troende och icke troende liksom statskyrkan, d. v. s. man tänker sig folkkyrkan, men lösgjord från beroendet av staten, så blir det en kyrka efter den katolska kyrkans mönster. Och visst kan den liksom statskyrkan ha en andligt kulturell betydelse. Men sanna kristnas behov av bibliskt församlingssliv kan den lika litet tillfredsställa som statskyrkan. Och sakramentsmissbruket blir där föga mindre än i statskyrkan, emedan det icke

kan undkommas, att ordets predikan och ledningen av alla andliga angelägenheter blir anförtrött även åt ogudaktiga och kanske företrädesvis åt dem. En sådan folkkyrka måste sålunda vid sin sida eller kanske inom sig i likhet med statskyrkan tåla en sant kristlig frikyrka eller frikyrkorörelse. Lika litet som våra nykterhetsidkare skulle nöja sig med en nykterhetslandsorganisation, i vilken flertalet älskade rusdryckerna och i mer eller mindre mån hängäve sig åt dess bruk, men endast med stor motvillighet kunde fördraga dem, som av lust och övertygelse vore absolutister och med iver verkade för hel avhållsamhet, lika litet och ännu mindre skulle sanna kristna kunna känna sig tillfredsställda med en folkkyrka, vars flesta medlemmar, tjänare och styresmän icke älskade Gud, utan hade sin lust i världen och dess fröjder. Det naturliga däri bör var och en kunna inse.

Summan av det sagda är sålunda den, att huru man än nu må ordna med folkkyrkan, behålla henne som statskyrka eller förvandla henne till frikyrka, så komma frikyrkliga organisationer av sanna kristna alltid att finnas vid sidan av eller inom den, så länge sanna kristna finnas i landet. Ingen makt i världen skall kunna upphäva detta förhållande.

Guds löften.

Ingenting tackes Gud så, som då vi fasthålla hans löften. Det är honom kärt, då hans barn komma till honom och säga: »Herre, gör så, som du har sagt». Vi ära Gud, när vi lita på och åberopa hans löften. Tror du, att Gud blir fattigare, om han giver dig allt, vad han lovat dig? Tror du, att han blir mindre ren genom att två dig av alla dina synder? Han har sagt: »Kommen och låtom oss gå till rätta med varandra. Om edra synder än vore blodröda, så skola de dock bliva vita såsom snö, och om de än vore röda såsom purpur, skola de bliva såsom ull».

Tron fasthåller Guds löfte om förlåtelse och dröjer icke genom att säga: »Detta är ett dyrbart löfte; jag undrar, om det är sant och gäller mig», utan hon går därmed rakt fram till nådens tron och säger: »Herre, här är ditt löfte; gör så, som du har sagt». Och Herren svarar: »Ske dig så, som du tror». Om en kristen omfattar ett löfte, vanäroar han Gud, om han icke tager det med sig till Gud; men när han därmed skyndar till nådens tron och säger: »Herre, jag har ingenting att komma med utom detta: Du har sagt», då blir hans bön hörd. Vår himmelske fader glädes att se oss fasthålla hans löften.

Låt aldrig ett Guds löfte rosta hos dig. Drag löftets svärd ut ur skidan och bruka det med heligt mod. Tänk icke, att Gud skall tröttna vid att påminnas om sina löften. Det är hans glädje att bönhöra. Han är villigare att giva än du att begära.

Det är enligt Guds natur att hålla sina löften. Gå därför genast fram till nådens tron och säg: »Gör, såsom du har sagt!»

C. H. Spurgeon.

Ännu lever Gud ibland oss.

I den amerikanska tidningen Veckobladet för den 18 maj i år skriver P. W. följande:

Att vi leva i en kritisk tid, då bittra anfall under vetenskapens namn göras mot den heliga skrifts både troslära och sedelära, då även många andans män, av vilka man kunde väntat bättre, äro ganska vacklande och ostadiga, ja ryckas med långa stycken av rationalismens ström — det är visst en så sorglig sanning, att man icke kan undgå att med stort bekymmer fråga, vad slutet skall bliva. Men icke skola vi därför bli så missmodiga, att vi instämma med tidskriften Facklan, då den säger: »Det blir ingen bönhörelse, ingen väckelse och vederkvickelse från Guds ansikte i detta land, förrän avfallet bliver helat.» Sådana ord påminna om profeten Elias klagan, då han trodde, att det var alldeles ute med Guds folk, och att han ensam var kvar den ende, som icke böjt knä för Baal. Illa var det nog, men så illa var det icke, ty Gud lät honom veta, att det ännu fanns 7,000, som förblivit honom trogna. Och så illa är det icke nu hos oss heller, som Facklans ord antyda. Facklan är en förträfflig tidskrift, det är visst. Elias var också en förträfflig profet. Men det händer även profeter, att det svartnar för ögonen på dem, ehuru det icke är så svart ute. Vi ha haft härliga väckelsevindar i vinter i vårt land. Ännu lever Gud ibland oss. Ännu är hans ord mäktigt att giva liv.

Det lär vara en vanlig företeelse, att när man blir äldre, så får man en skarpare blick för de mörka sidorna av saker och ting än för de ljusa. För min del måtte jag då icke vara så gammal som kyrkoboken säger, ty jag ser i allmänhet tingen från den ljusa sidan. Min mest pessimistiska tid genomlevde jag, då jag var 20—30 år gammal. Nu tror jag mer på Gud och hans kraft. Han är densamme än. Ju mer jag lär mig inse, huru litet bevänt det är med mig och allt kött — det må vara hög eller låg, rik eller fattig, vis eller ovis — desto mer har min blick stannat på Gud och hans ord. Allenast en fläkt äro människors barn, de äro lättare än en fläkt allesammans, säger David ordagrant i Ps. 62: 10. En fläkt — vad väger den? Ingenting. Och dock väga människors barn ändå mindre, huru viktiga de än må synas vara.

För resten låt oss icke tro, att allenast det är väckelse, när en mängd människor på en plats gripes av en kraftig andlig rörelse. Nej, även det är väckelse, när syndare — en här, en där, en i dag, en i morgon — komma i nöd över sina synder och fly till Jesus. Det förra gör mer väsen av sig, det ser mer ut, men om det är mer, blir en annan sak. Om under ett års lopp hundra människor bli stilla och obemärkt omvända, en eller två i veckan, då talas icke om en väckelse. Men om en eld flammar upp, så att stora skaror gripas därav och femtio bli omvända på 14 dagar, då talas om väckelse. Nuväl, det må man ju göra, bara man icke glömmer det andra. När året är slut, och man överräknar behållningen, så är den kanske större på den plats, där man under året »ingen egentlig väckelse» haft. Det är bättre både för jorden och för hjorden,

att det »duggar jämt», än att det kommer ett störtregn då och då med långa regnlösa mellantider.

Svar på brev.

I förra brevet nämnde jag om åtskilliga obibliska uttryck, som huvudsakligen genom den engelska kristliga litteraturen hava inkommit i vårt andliga språkbruk, och jag lovade då att i följande brev påpeka några sådana.

Ett mycket vanligt talesätt är, att till en sann kristendom skulle höra att *döda det egna jaget, den egna viljan*. Det låter ock så naturligt, men är icke desto mindre fullkomligt obiblsk och till sitt innehåll oriktigt. Icke ett enda ställe i bibeln kan uppvisas, där ett uttryck förekommer, som ens tyder åt det hållet. Det mänskliga jaget eller den mänskliga personligheten skall visst icke dödas. En sådan åskådning är i själva verket hednisk. Den utgör kärnan i den hinduiska buddaismen, vars högsta mål är det mänskliga jagets, den mänskliga individualitetens icke blott undertryckande utan rent av tillintetgörande, på det att människan må bliva ett intet. Kristus är kommen för att göra människan icke till intet utan till *en sann människa*, sådan som Gud i skapelsen hade ämnat, att hon skulle vara. Det är därför hans verk att *utplåna synden ur den mänskliga personligheten*; ty jämnt så mycken synd som finnes i människan, jämnt så långt är hon ifrån att vara människa i sannaste och högsta mening.

Men icke blott det. Syndens utplånande är någonting negativt. Det att vara utan synd är icke detsamma som att vara rättfärdig. Djuret är utan synd, men är därför icke rättfärdigt. Den förnuftslösa skapelsen likaså. Därför är det vidare Kristi verk att uti den troende människan fullkomligt återställa Guds beläte. *Det mänskliga jaget skall genom Kristi Ande pånyttfödas, uppfostras, utvecklas, helgas* såsom Paulus säger: »Fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse, och må hela eder ande och själ och kropp bevaras otadliga vid vår Herre Jesu Kristi ankomst». Det mänskliga jaget — det är just vad aposteln uttrycker med de orden »hela eder ande och själ och kropp».

Sammalunda skall icke den mänskliga viljan undertryckas eller dödas, utan hon skall omvändas och helgas till överensstämmelse med Guds vilja, så att den troende själv vill, vad Gud vill, och gör sin egen vilja, när han gör Guds vilja och Guds vilja, när han gör sin egen vilja. Så länge den troende måste undertrycka sin egen vilja för att göra Guds vilja, så är han ännu icke fullt fri utan i viss mening en träl. Den fullkomliga friheten består däruti, att hans egen vilja är i fullkomlig överensstämmelse med Guds vilja, så att, som jag sade, han gör sin egen vilja, när han gör Guds vilja, och Guds vilja, när han gör sin egen vilja. Sådan är ock de frälstas frihet i Guds rike.

Det är mycket viktigt för den kristliga predikanten att hava denna sak klar, och jag skall i nästa brev fortsätta med andra uttryck, som sammanhånga med samma åskådning.

Oriktiga uttryck kunna understundom synas vara ganska oskyldiga, men de äro det icke. Liksom de själva äro utgångna ur oriktiga föreställningar, så tjäna de till att skapa och befästa oriktiga föreställningar. Följden därav blir, att när man stöter på bibelord, som tala i strid däremot, så får man ett svårt arbete för att borttolka dessa bibelord genom att i dem lägga in en mening, som de alls icke hava. Genom sådant är en otrolig förvirring uppkommen i en stor del av vår kristliga litteratur.

P. W

Verksamheten i vårt eget land.

Ur ett brev från missionär C. F. Lundqvist, en av de bröder, som med bidrag ur det belopp, vilket Sv. Missionsförbundets konferens anslagit ur missionskassan för bedrivande av verksamhet på s. k. mörka orter inom vårt land, meddela vi här nedan några utdrag. Han skildrar däri något av sina erfarenheter under en tids vistelse i Norrland.

»Då jag nu slutat mitt arbete i Sollefteå med omgivning, vill jag lämna några bilder från detta fält.

Jag började min verksamhet i Sollefteå den 14 april, och det första mötet hade jag på fattighuset, där jag predikade om det himmelska bröllopet. De fattiga voro alla mycket tacksamma och glada över, att de fått ett besök. Sedan har jag verkat i Sollefteå med omgivning i sju veckor, och jag får till Herrens ära säga, att han välsignat arbetet. Det har varit mycket tack-samt att predika i dessa trakter. Från flera byar hade begäran om besök ingått. Men tiden tillät mig icke att efterkomma dessa önskningsar.

I Sollefteå har verksamhet pågått över 25 år. Den har dock aldrig förr varit så kraftig som nu. Under den tid, jag var där, fingo vi glädjas åt att se, huru Herren välsignade arbetet. Vi fingo bedja med både unga och gamla.

Den 11 maj reste jag till Östergraninge och var där en vecka, vilket mycket uppmuntrade vännerna där.

Östergraninge ligger c:a två mil från järnvägsstationen och är som en liten värld för sig. Vännerna där voro så innerligt tacksamma för besöket och bådo mig frambära deras tack till styrelsen för det, att även de blevo ihågkomna med ett besök.

Mötena i Östergraninge voro goda och efter ortens förhållanden talrikt besökta. Sådana, som aldrig velat gå in i missionshuset, kommo nu med. Vid ett tillfälle talade jag om missionen så grundligt, som jag kunde, särskilt om Missionsförbundets verksamhet både inom och utom vårt land. Detta förändrade många motståndares uppfattning om Missionsförbundet.

1910 års frikyrkomöte.

Enligt beslut vid 1905 års frikyrkomöte skulle nästa möte av samma art hållas år 1910. Sannolikt blir

tiden för mötet även nu februari månad, då man år 1905 fann denna månad mycket lämplig.

Förberedelserna till 1910 års frikyrkomöte äro redan i full gång. Ombud till arrangeringskommittén äro valda av Sv. Missionsförbundet, Baptistsamfundet och Metodistkyrkan. I början av september sammanträder arrangeringskommittén för att dels närmare bestämma dagarna för mötet dels behandla en del andra frågor.

Till ledamöter i kommittén äro valda av Sv. Missionsförbundet lektor P. Waldenström, byggmästaren N. J. Bengtson och predikanten J. Nyrén med missionssekreterare W. Sjöholm och predikanten J. P. Johansson som suppleanter.

Från Lappland.

Det torde för Pietistens läsare landet runt icke längre vara obekant, att Sv. Missionsförbundet för bedrivande av missionsverksamhet inom Västerbottens Lappmark gjort stora uppoffringar. Vi hava nu, på grund av det goda understöd vi fått och fortfarande få, kunnat ordna verksamheten i stort sett ganska väl.

Sv. Missionsförbundet avlönar nu 4 stycken missionärer häruppe. De äro placerade på de mera centrala platserna. Dessutom bidrager Förbundet med 1,000 kronor till den s. k. evangelistverksamheten härstädes. Allt detta äro vi mycket tacksamma för. Vi hava ock all anledning att tacka Gud för, att han öppnat dörrar för oss samt på samma gång öppnat hjärtan, som varit villiga att offra något. Nu hava vi emellertid fått så mycken hjälp av Sv. Missionsförbundet, så jag vågar ej vidare göra anspråk på hjälp från det hållet.

Nu är ändå saken den, att vi behöva mera hjälp. Vi ha ett stort och vidsträckt fält samt stora behov. Och jag tror, att jag skall känna det som en lättnad för min enskilda del, om jag endast får tala om, vad vi behöva. Sistlidne vinter hade vi en evangelistkurs här i Lycksele, där sex infödda lappmarksynglingar deltog i undervisningen. Dessa sex eller de flesta av dem skulle gärna vilja tjäna häruppe med predikan och husbesök, men de äro, åtminstone en del av dem, för fattiga att resa utan någon ersättning. Jag tror mig dock veta, att de skulle vara gauska anspråkslösa i sina krav, endast man hade något att bistå dem med. Men vart skall man vända sig för att få något att underhålla dem med? Kunde jag nu före vinterns inbrott skaffa några hundra kronor, så skulle alltid något kunna göras.

Kanhända, genom att jag med dessa rader givit missionsvännerna en inblick i förhållandet, någon eller några skulle vilja komma med och förhjälpa mig ur denna belägenhet.

En tanke har jag närt inom mig, jag vet knappt, om jag vågar uttala den, men jag har svårt att låta bli. Jag tänker så här: Kanske det möjligen kunde finnas någon av våra bättre lottade missionsvännar, som ville åtaga sig underhållet av en evangelist.

Detta underhåll behövde ej överstiga 400 kr. pr år.

Men om det ej finnes någon, som vill åtaga sig hela underhållet ensam, så torde det finnas några, ja många, som kunde med något bidrag understödja saken.

Var god gör några reflektioner häröver. Och jag är viss om, att Edert missionsnit, när det gäller det nu berörda, skall väckas.

Den eller de, som känna sig villiga att offra något, kunna sända sina bidrag till Sv. Missionsförbundets Expedition med upplysning om, att det skall användas till underhåll för de evangelister i Lappland, som ej haft eller ha något understöd förut.

Bidrag kunna ock sändas direkt till mig, med samma upplysning, då jag lovar göra mitt bästa, för att medlen må komma till rätt användning, och skall för alla insända bidrag redovisas i tidningen Missionsförbundet.

Broderligen
And. Lindström.

Lycksele den 5 juli 1909.

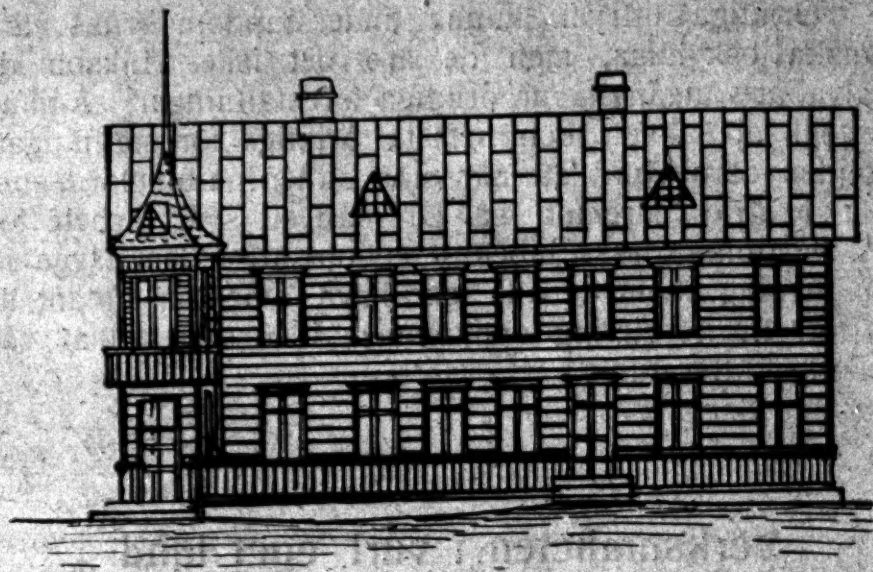
Dalarnes Ansgariiförenings nya Soldathem

vid regementsområdet i Falun invigdes högtidligen lördagen den 3 juli kl. 6 e. m.

Bland de inbjudna märktes Dalregementets chef, översten greve G. Wrangel, major S. Ericson och regementsintendent F. Ahlström.

Sedan »Vår Gud är oss en väldig borg» gemensamt sjungits, hälsades de närvarande och särskilt de inbjudna välkomna av pred. P. Nilsson, vilken därefter lämnade en kort redogörelse för den soldathemsverksamhet, som Dalarnes Ansgariiförening utövat. Tal. tackade isynnerhet överste Wrangel för det bistånd han i detta syfte lämnat föreningen. Utan regementschefens kraftiga hjälp hade knappast detta soldathem kunnat komma till stånd. Under framhållande av, att den bästa kristen också är den bästa fosterlandsvännen, nedkallade tal. Guds välsignelse över byggnaden och den verksamhet, som i densamma kommer att utövas.

Regementsint. Ahlström sjöng därefter en solosång, varpå överste Wrangel i ett kortare anförande bringade Ansgariiföreningen och dess styrelse sitt varma tack för det förtroende, som skänkts honom, liksom ock för det oegennyttiga arbete föreningen nedlagt för Dalregemen-

tets och de värnpliktiges bästa. Talaren uttryckte en förhoppning om, att denna byggnad skulle bli en kär samlingsplats för alla goda element inom de värnpliktiges led och på så sätt även bli till välsignelse och glädje för Dalarnes folk. Med en önskan om att fortfarande få bli innesluten i Ansgariiföreningens förtroende, när helst den hade någon begäran att framställa, slöt tal. sitt av varm sympati präglade anförande.

Efter överstens tal sjöng regementsintendent Ahlström åter ett par solosånger, varjämte en sångkör föredrog ett par nummer.

Pastor K. Palmberg höll därefter ett längre religiöst föredrag med ledning av Rom. 1: 16, 17. »Jag skämmes icke vid Kristi evangelium» o. s. v. Tal. önskade, att det hus, som nu invigdes, alltid måtte förbli ett hus, varest Guds evangelium till syndares frälsning klart och rent måtte predikas.

Hemmets blivande föreståndare, pred. P. Persson, spelade därefter ett par musikstycken på fiol.

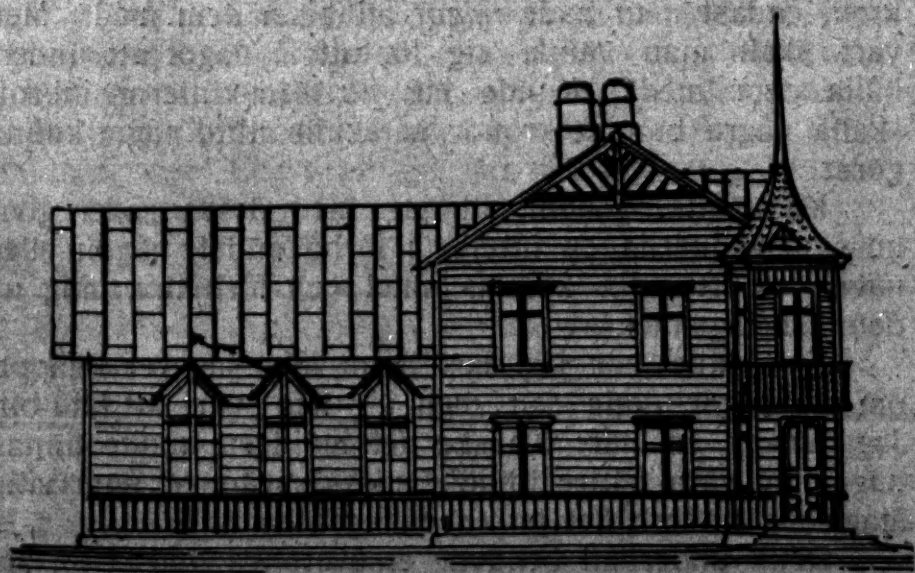
Sedan hr Nilsson framburit ett hjärtligt tack till husets byggmästare, hr H. Westlund, och arbetarna för det utmärkta arbete, som presterats, avslöt distriktsföreståndare C. F. Nyström med bön.

Till sist sjöngs »Oss välsigna och bevara», varefter den stämningsfulla invigningsfesten var slut.

Det är ett pråktigt och vackert hem, Ansgariiföreningen härmed skänker Dalarnes värnpliktiga ungdom. I detta soldathem, mitt inne i skogens stilla frid och dock i närheten av kasernbyggnaderna, så att ingen särskild permission behöves för att besöka detsamma, skola helt säkert under årens lopp tusentals unga män finna ljuv ro och vederkvickelse undan kasernlivets mödor och frestelser. Det blir en liten skön oas i öknen.

Byggnaden innehåller tvänne våningar. I den nedre är en större, trevlig samlingsal belägen, rymmande ett par hundra personer. Vidare finnas där utom en större vestibul lärum och serveringsrum. I övre våningen har föreståndaren sin bostad på tre rum och kök.

Naturligtvis har en dylik byggnad kostat rätt avsevärt med penningar. Kostnaderna belöpa sig till c:a 16,000 kr. Av denna summa har dock mer än hälften redan kunnat åstadkommas.

Svenska Missionsförbundets Expedition,

77 Drottninggatan 77,
STOCKHOLM.

Allm. telefon 4634 & 7415. Rikstelefon 8525.
Inregistrerad telegrafadress: »Förbundet, Stockholm.»

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m.
till 3 e. m.

Pietisten,

*Svenska Missionsförbundets organ för dess
inre mission,*

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad.

Prenumerationspriset för 1909 är 1: 50 på posten
och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras.
11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m. adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde nog angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla hednamissionen, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningsbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Svenska Missionsförbundets vilohem, Rättvik.

Friskt och skönt beläget på stranden av Siljan.

Präktiga verandor, inklädda med glas.

Vattenledning. Badrum.

Hålles öppet året om för inackorderingar under längre eller kortare tid till billiga priser.

Under vintern åkning med kälke och skidor.

Predikanter och missionärer äga företräde.

Närmare upplysningar lämnas av föreståndaren eller av Missionsförbundets Expedition.

Offerdagen | Vi hålla nu på att från skilda delar av landet få mottaga de medel, som insamlades missionsdagen den 11 juli. Vad resultat av denna insamling blir, kunna vi icke ännu säga. Men det är med synnerlig glädje, som vi märka, att det från många håll inkommer mera i år än under föregående år. Andra åter torde vara något mindre. Vi äro dock tacksamma till både missionens herre och missionens vänner för allt, vad vi få. Verket är Herrens. Hans är ock allt silver och guld i världen.

Våra kvartalsmöten. | Detta års generalkonferens beslöt, att Missionsförbundet under hösten och vintern skulle hålla fyra kvartalsmöten på skilda platser i landet. Det första av dessa möten kommer att hållas i Sandviken den 4 och 5 september. Vid detta möte kommer att avskiljas för missionen i Kongo missions-eleven L. O. Persson. Persson har under den flydda vintern genomgått Livingstone College i London.

Skånes missionssällskaps årsmöte. Tisdagen den 22 juni kl. 9 f. m. samlades styrelse, predikanter och ombud i Vinslöfs missionshus till konferens. Många voro de ärenden, som förelägo till behandling, och flere av dem av ganska viktig art. Konferensen öppnades av sällskapets ordförande, skollärare J. Nilsson i Vinslöv, medelst välkomsthälsning, bibelläsning och bön.

Angående de förhandlingar, som förekommo, de beslut, som fattades o. s. v. hänvisa vi till Skånes Missionssällskaps tidning.

Det offentliga mötet började, från en sida sett, under bekymmersamma omständigheter. Himmeln betäcktes av tunga moln, som i skurar utgöto sig över den törstande jorden, och över de 4- å 500 mötesdeltagare, som den första dagen voro samlade på Vanneberga backe, varför mötet på e. m. flyttades till Vinslöfs missionshus.

När mötet midsommardagen skulle börja, var det dock strålände solsken och förblev så under hela dagen, fastän det på morgonen såg rätt dystert ut och hade

regnat hela natten. Snart var berget fullsatt av en andäktigt lyssnande åhörarskara, säkerligen uppgående till 7,000 personer.

Som predikanter vid mötet tjänade Samuel Johansson, Göteborg, pastor J. P. Pettersson från Amerika, missionär C. N. Börrisson från Kongo, missionssekreterare Wilh. Sjöholm, Stockholm, jämte några av sällskapets egna predikanter.

Örebro läns fria missionsförenings årsmöte hölls i Örebro och Arboga den 26—28 juni.

Lördagen den 26 hölls ombudsmöte i Vasakyrkan, Örebro. Förhandlingarna leddes av pastor E. Ungerth. Närvarande voro cirka 50 ombud, representerande 36 församlingar.

På aftonen samma dag tog det offentliga mötet sin början. Det hölls likaledes i Vasakyrkan. Föredrag hölls av pastor O. P. Pettersson från Worcester i Amerika, predikanten J. Norberg från Göteborg, distriktsföreståndare W. Walldén från Jönköping och missionär K. A. Fernström från Kina.

På söndagen hölls mötet ute i det fria vid Adolfsberg, nära Örebro. Vädret var härligt och flere tusen människor voro under hela dagen samlade omkring talarestolen i den svala och sköna skogen.

Förmiddagens möte inleddes med sång och gemensamt bönemöte, varefter pred. Norberg från Göteborg höll föredrag över dagens högmässotext i Matt. 9: 9—13.

Härefter sjöngs ånyo en sång, varpå talarestolen bestogs av pastor Pettersson från Amerika, som med ledning av Joh. 12: 26 talade om att tjäna Kristus.

Därefter talade missionär Ceder om förhållandena i franska Kongo, där Svenska Missionsförbundet upptagit missionsverksamhet.

Eftermiddagens möte inleddes med ett ungdomsföredrag av distriktsföreståndaren Walldén från Jönköping.

Sedan en sång sjungits, höll predikant Norberg från Göteborg föredrag över ämnet: »Intryck från inspektionsresan i Kongo».

Därefter talade missionär Fernström om missionen och förhållandena i Kina.

Pastor Pettersson från Amerika höll till sist ett kort avslutningsföredrag över Rom. 15: 29.

På kvällen hade anordnats en sång- och musikfest i Vasakyrkan, varvid föredrag hölls av missionssekreteraren V. Sjöholm från Stockholm över missionen i Ryssland.

På måndagen hölls mötet i en skogspark invid Arboga. Föredrag hölls då av Samuelsson, Arboga, Holmstrand, Örebro, Norberg, Göteborg, Walldén, Jönköping, Sjöholm, Stockholm, Fernström, Kina, och Ungerth, Örebro.

Dalarnes Ansgarilförening firade sitt årsmöte i Falun den 3 och 4 juli. Lördagen den 3 på e. m. hölls ombudsmöte i närvaro av en stor skara ombud från hela provinsen. Det offentliga mötet, som hölls i skogen i närheten av det nya Soldathemmet och var besökt av tusentals människor, började på söndagen kl. 10 f. m. med hälsningstal av ordföranden.

Kl. halv 11 predikade redaktör Carl Boberg. Med ledning av berättelsen om den lame, som satt och tiggde vid tempelporten, och som på apostlarnes ord blev helbrädd, höll tal. en på praktiska lärdomar rik predikan.

Härefter framträdde pastor K. Palmberg, som, utgående från orden i dagens högmässotext, Matt. 7: 1—5, i ett kraftigt anförande påpekade vikten av att icke döma, på det att man icke själv måtte varda dömd, att icke anmärka på grandet i sin broders öga, då man hade en bjälke i sitt eget.

Härpå vidtog middagsrast till kl. 3, då föredrag hölls av missionär K. A. Fernström, som talade om en del intryck från sin vistelse i Kina.

Missionär Ceder talade härefter om förhållandena i nedre Kongo.

Sedan ett par sånger sjungits, hölls avslutningstalet av pastor K. Palmberg i anslutning till Rom. 14: 4—13.

Sången 22 sjöngs nu, varpå åter en stunds rast vidtog.

Kl. 8 på kvällen var en aftonunderhållning anordnad i missionshuset, som var fullsatt av åhörare.

Sedan pred. Nilsson hälsat de närvarande välkomna, utfördes ett musikstycke för fiol, piano och orgel, varefter Falu missionsförenings sångkör sjöng några sånger.

Föredrag hölls av red. Carl Boberg över ämnet: »Guds boningar».

Efter föredraget spelades ett musikstycke, varefter kören sjöng.

Den angenäma festen lämnade helt visst åt samtliga närvarande rik behållning.

Måndagens möte hölls i missionshuset.

Förste talaren var då red. C. Boberg. Han hade till ämne: »Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.»

Därefter talade distriktsföreståndaren C. F. Nyström över orden: »Jag är vägen, sanningen och livet».

Sedan pastor Wallgren från Amerika och missionärerna Ceder och Fernström talat, avslöts det goda och givande mötet kl. half 1 av pastor Karl Palmberg.

Södermanlands missionsförening höll sitt årsmöte i Gnesta den 3 och 4 juli. Lördagen den 5 på e. m. hölls styrelse- och ombudsmöte.

På kvällen var offentligt möte anordnat, då föredrag hölls av reseombudet Karl Andersson, patron J. Hedengren och predikant A. Ohlén från Jönköping.

På söndagen hölls offentliga möten hela dagen ute i en vacker skogspark. På förmiddagen inleddes mötet med bibelläsning och bön samt ett kort anförande av reseombudet C. K. Fridén, varefter patron Hedengren, missionär Rydén och predikant Ohlén predikade.

Eftermiddagens möte inleddes av reseombudet R. Lindqvist, som lämnade en del intressanta meddelanden om verksamheten inom Södermanland, varefter A. Ohlén höll ungdomsföredrag och J. Hedengren predikade. Pastor Ungerth avslutade med bön och tacksägelse. På eftermiddagen utfördes sång och musik av musikföreningen på platsen, varjämte ett par sånger sjöngos av en barnkör från Edesta barnhem.

Värmländska Ansgarilföreningen firade sin årsfest i Karlstad och Årjäng den 3 och 6 juli.

Kl. 8 lördagsmorgonen den 3 sammanträdde ombuden, vilka hälsades av pred. Fr. Carlsson med en Dav. psalm samt bön, varefter ombudsmöte hölls.

Kl. 11 samlades man å mötesplatsen ute i det fria. Den var i år förlagd i Mariebergsskogen i närheten av Karlstad.

Distriktsföreståndaren Enoch Olsson inledde mötet och talade därvid över orden: »Man skall utbreda ryktet om din stora godhet».

Ur årsberättelsen meddelades därpå de viktigaste punkterna.

Rektor Joh. Lindholm predikade över text ur Joh. ev. 6 kap. och pred. J. Norberg från Göteborg över Rom. 8: 18.

På eftermiddagen talade pastor O. P. Pettersson från Amerika över Matt. 28: 18 och kongommissionär C. N. Börrison över Ps. 111: 6. Under föredraget skildrade han livet och förhållandena på Kinkenge i Kongo före och efter missionens inflytande på denna plats.

Folkskollärare O. Fr. Thegerström talade över Joh. 4: 46.

Kl. 8,30 hölls fest i domkyrkan med tal av rektor C. Pehrson och pred. Norberg samt sång av sångkören »Zion».

Söndagens möte började med bön av Fr. Carlsson.

Pastor G. Anderson från Amerika talade över Fil. 3: 7—14. Med exempel ur bibeln och historien samt det dagliga livet visade talaren, huru det lönar sig att följa Kristus samt vilken kraft det ligger i ett sådant följande.

Missionär G. Tonnér från Kina höll föredrag över arbetet på det fält, han haft ått bearbeta, och predikant J. Norberg predikade över Joh. 15: 16, därvid han berörde missionsverksamheten i Kongo samt lämnade flera intressanta meddelanden från de svartes land.

På eftermiddagen predikade pastor O. P. Pettersson från Amerika, varefter avslutningsföredrag hölls av rektor Joh. Lindholm.

Under mötet, som var besökt av närmare 4,000 personer, rådde det härligaste väder och stor uppmärksamhet.

Tisdagen den 6 juli var mötet förlagt till Årjeng. Predikningar och föredrag hölls då av distriktsföreståndaren Enoch Olsson, rektor Joh. Lindholm, missionärerna Tonnér och Börrison, pastor Gust. Andersson och pred. J. Norberg.

Medelpads Ansgarilförening firade sitt 25-årsmöte söndagen den 4 juli i Vapelnäs. Ångbåtar, fullastade med mötesbesökare, anlände från Sundsvall, Skönavik och Västervik. Dessutom hade folk från alla håll tillkommit. Ja, där fanns besökare från Hälsingland, vilka färdats landsväg fyra mil. Mötesbesökarna uppgingo till omkring 2,000.

Kl. 11 f. m. öppnades mötet av pred. J. Hellström, Sundsvall, som i sitt hälsningstal erinrade något om föreningens bildande och utveckling. Predikant E. Fröding, Stockholm, talade över Luk. 6: 36—38. Riksdagsman J. Hellgren avslutade förmiddagens möte med föredrag över Apg. 10: 43.

På eftermiddagen talade först ett par av föreningens

gamla predikanter: M. Nyberg från Alnön, som var en av de första predikanterna i föreningen, samt J. W. Johansson från Hälsingtuna, som rest många år i föreningens tjänst. Vidare talade Delin, Heffners, Ekman, Skönavik, samt distriktsföreståndare Aug. Johansson. En skön och god ande var hela tiden rådande, och stillheten var god. En stor sångkör, sammansatt av sångare från olika platser inom distriktet, sjöng flera sånger.

Kl. 6 avslutades mötet.

Västmanlands läns Ansgarilförenings sommar-möte. Vid Tärnsjö i Nora socken av den folkrika Fjärdhundrabygden firades under söndagen den 11 juli länets stora sommarmöte.

Mötet begynte redan på lördagen och avslöts först på måndagen, men söndagen var den stora dagen i högtiden. Då hölls det storslagna mötet ute i det fria på sluttningen av den tallbevuxna ås, som drager genom samhället.

Stora skaror voro samlade.

Såsom talare tjänade utom föreningens egna krafter red. C. Boberg, pastor K. Palmberg och missionssekreteraren W. Sjöholm. Stillhet och uppmärksamhet voro beundransvärda. Det var sann och stundtals gripande andakt i det stora templet.

En väl övad manskvartett från Gäfle övervar mötet och underhöll med sång, och på aftonen höll kören konsert i missionshuset till avslutning på dagens högtidigheter.

Kalmar läns kretsförening höll sitt årsmöte i Högsby, å den s. k. Skansbacken den 30 juni och den 1 juli under mycket stort tillfölopp av åhörare. Mötet öppnades första dagen kl. 10 f. m. av d:r A. Moberger med bön, välkomsthälsning och bibelbetraktelse. Därefter talade predikanten i Högsby friförsamling, A. Magnusson, och pred. E. P. Ekman från Huskvarna.

Efter middagsrasten hölls föredrag av pred. A. Magnusson, folkskollärare L. Cederqvist och pred. E. T. Ekman. Följande dag fortsattes mötet kl. 10 f. m. i missionshuset med föredrag av pred. A. Thomander från Kalmar och E. T. Ekman samt friförsamlingens predikant A. Magnusson.

Under första dagen på e. m. sammanträdde ombud från Kalmar läns Ansgarilförening och Kalmar läns kretsförening till en gemensam konferens, som enhälligt beslöt att sammansluta dessa föreningar till en missionsförening under namn av *Kalmar läns missionsförening*, som skall träda i verksamhet med nästa års ingång. Till ordförande valdes redaktör Carl Boberg.

Blekinge Ansgarilförenings sommarmöten hållas nu vecka efter vecka å olika platser inom länet. Ur ett referat från ett av dessa möten meddela vi följande:

Söndagen den 4 juli var missionsmöte anordnat i Gislevik, Torhamns socken. Färden dit går över Karlskrona med ångbåt. Landningen sker vid Grebbegården, landstingsmannen P. Holgerssons vackra egendom. Från kringliggande öar skrider en lång rad av segelbåtar, fyllda med högtidsklädda mötesbesökare, för den sakta brisen in i Gisleviken. Från landsbygden runtomkring samlas också

unga och gamla till mötet, så att å den väl valda platsen i det fria invid missionshuset vid mötets början samlats omkring 3- å 400 personer.

Här uppstämtes nu under livligt deltagande sånger och psalmer, en sångkör sjunger dels till strängmusik och dels fyrstämmiga sånger. Så lyssnar folkskaran under stilla tystnad till bibliska föredrag av tvänne talare, allvarligt manande till sinnesändring, tro och helgelse. En av Svenska Missionsförbundets missionärer skildrar i ett föredrag landet och folket därnere i Centralafrika samt missionsarbetet och dess framgångar därute. Under ett par decennier har ett ganska vidsträckt område förvandlats från rå hedendom till civilisation och kristendom.

Efter middagsrasten samlas ännu större skaror till ett par timmars uppbyggelse under föredrag, sång och musik.

Och så samlas man nu vecka efter vecka å olika orter inom länet till väl besökta möten, vilka med det största intresse omfattas av folk ur alla samhällsklasser.

Predikant Karl Trygg, Viby, Nerike, har blivit kallad till predikant av By södra missionsförening i Dalarne. Trygg har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 oktober i år.

Vadstena friförsamling har till predikant kallat O. Gustafsson från Mjölby. Gustafsson har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 oktober i år.

Dalarnes predikantförbund hade sitt års- och predikantmöte i det nya soldathemmet i Falun den 2 och 3 dennes.

Flera viktiga frågor diskuterades. Mötet var rikt på uppbyggelse, broderlig kärlek och förståelse.

Hille missionsförening, Gästrikland, firade sitt 25-årsjubileum den 4 och 5 juli.

En ny missionskyrka invigdes söndagen den 4 juli i Bromma församling i Stockholms närhet på ett område, som heter Nockebyhof. Kyrkan har uppförts av Nockebyhofs missionsförening, som är en allianssammanslutning av troende i Bromma. Invigningstalet hölls av komminister B. Wadström. Därjämte talade pred. J. Wennberg och på e. m. pastor O. Sandelin och pred. Wennberg.

En större ungdomskonferens hölls i Nässjö den 4 juli, anordnad av Nässjö ungdomsförening.

Konferensen fick en mycket stor tillslutning. Under förmiddagens möte måste även de mindre salarna öppnas, för att de talrika besökarna skulle få rum. Det var en upplyftande syn att se dessa väldiga skaror av ungdom, som samlats från när och fjärran.

Guds ord predikades av predikanterna Wallenborg, Nässjö, Sjöberg, Sala, och J. A. Lindblad, Köping. Gemen-sam middag var av ungdomsföreningen anordnad, och i den deltog cirka 400 personer.

Kl. 1/2 4 e. m. var sånggudstjänst. Härvid med-

verkade omväxlande församlingens blandade kör, manskör, musikförening och damkör. Dessutom förekom även duettsång och pred. Sjöberg predikade.

Skånes kristliga ungdomsförbund höll sitt sedvanliga stora sommarmöte i »Kyrkgrottan» i Limhamn söndagen den 4 juli. Mötet öppnades av församlingens på platsen predikant Ture Danielsson, som hälsade den talrikt församlade ungdomen välkommen och bad Gud välsigna mötet.

På f. m. hölls föredrag av J. P. Williams, Ousby, riksdagsmannen, direktör U. Leander, Karlskrona, och reseombudet för ungdomsverksamheten E. Forsberg, Eslöf. På e. m. höll J. P. Williams ungdomsföredrag, kyrkoherde A. Stenström föreläste om d:r P. Fjellstedts liv och verksamhet och direktör U. Leander höll fosterländskt föredrag, varefter mötet avslutades med ett kort tal av distriktsföreståndare O. N. Thomson.

Mötet, som gynnades av det härligaste väder hela dagen, var besökt av emellan 3,000 och 4,000 personer, till största delen ungdom. Den gemensamma sången leddes av en mässingssextett, och blandade kören sjöng emellan föredragen flera sånger.

Kristligt ungdomsmöte hölls 3—5 juli på Wannäs lägerplats i den stora lägerhyddan, vilken av vederbörande välvilligt upplåtits för mötet. Vädret var under hela tiden mycket vackert. Och stora människoskaror, till största delen ungdom, bevistade mötet. Predikningar och föredrag hölls av Holmström, Umeå, Karlsson, Nerike, Gustafsson, Örebro, Holm, Östersund, och E. Bäckman. Ena dagen, måndagen, hölls mötet i missionshuset i Wannäs, vilket var till trängsel fyllt av uppmärksamt lyssnande åhörare, mest ungdom.

Hvetlanda missionsförening hade sitt sommarmöte den 2—4 juli. Ganska mycket folk var samlat och ordet frambars av predikanterna A. Strömbäck, C. Thorén, J. Lindberg, W. Walldén och J. P. Henriksson. En ljuvlig ande förnams under hela mötet. Mätte nu det kära ordet få bära goda frukter.

Missionsmöte anordnades den 27 juni av Tösse brödrarförsamling i dess nya missionshus, som uppfördes förra året och invigdes strax före jul. Mycket folk samlades, så att den efter förhållandena rymliga lokalen ej på långt när kunde rymma alla, men som vädret var det allra bästa, kunde man även samlas utanför och genom de öppna fönstren lyssna till livets ord. Stillhet och en ljuvlig ande voro rådande, och Herren verkade kraftigt genom ordet och anden såväl på de troende som på de icke troende.

En större ungdomskonferens hölls i Valbo strax invid Betelkapellet söndagen den 27:de juni med början kl. 10,30 f. m. Konferensen, som omfattade Gästrikland och nordöstra Västmanland, hade samlat en mycket stor åhörareskara från de olika provinserna. Efter några hälsningsord av pred. Svedlund, Valbo, predikade predikanterna Molander, Enåker, Larsson, Gäfle, och Palmqvist, Sandviken.

Ombuden hade sammanträde kl. 1 e. m.

Kl. 3 e. m. hölls på samma plats en friluftskoncert under ledning av direktör J. O. Lindberg, Gäfle. I densamma deltog solosångaren Abr. Larsson och en pianist från Gäfle samt blandade körer från Gäfle, Sandviken, Åshammar, Torsåker, Hofors, Hedesunda och Nora. Alla nummer utfördes på ett förtjänstfullt sätt. Konserten inbringade kr. 326,41, som, fränsett några direkta utgifter för densamma, tillfaller ungdomens hednamission. Efter konserten hölls kortare föredrag av Mellberg, Hofors, Krusey, Torsåker, och Andersson, Bomhus. Därefter avslutades konferensen med några ord av distriktsföreståndaren J. Erixon, Gäfle. Kollekten, som upptogs, gick till 107 kr. Sedan med konferensen förenade utgifter äro frändragna, återstår 350 kr., som tillfaller ungdomens hednamission.

I Örbyhus hölls söndagen den 27 juni en stor ungdomskonferens. Vädret var det härligaste, man kunde önska, och flere tusen människor övervoro konferensen.

Kl. 9 börjades med bönemöte, som leddes av predikanterna Stark och Ant. Olsson. Härefter sjöngs sången »Hela världen fröjdes Herren» etc., varpå skollärare Liselius talade över orden: »I helig skrud kommer din unga skara inför dig som dagg ur morgonrodnadens sköte.» Han framhöll som sin önskan att få se en högtidsfirande upplandsungdom, som är klädd i stor högtidsdräkt: kärlek, ödmjukhet etc., varefter han i versifierad form hälsade de tusende deltagarna välkomna. Sedan en sång sjungits, framträdde förbundets ordf., distriktsförest. L. W. Nordqvist, och talade över dagens högmässotext med ämne: Gån och lären eder vad det är: jag har lust till barmhärtighet.

Redaktör Marcellius talade sedan över ämnet: »Bibeln», varefter missionär Wikholm från Kongo höll ett föredrag över ämnet: »Ungdomen och hednamissionen».

På e. m. hölls föredrag och predikningar av predikanterna Hedberg, Wennberg, B. Andersson, G. A. Berg, Ernst Andersson och Svensson.

Så kom avslutningen med ett varmt tack till ägarne av Libbarbo för upplåtandet av den härliga mötesplatsen, som år efter år upplåtits för denna konferens, och till alla övriga, som tjänat vid mötet såsom sångare, musikanter och talare samt de som tjänat vid bordet.

Sist utbragtes ett leve för konung och fosterland.

Skulden betald.

Surte missionsförening firade söndagen den 11 juli tacksägelsefest med anledning av, att skulden å dess missionshus var betald. Festen var besökt av så många, som missionshuset kunde rymma å nedre botten.

Församlingens föreståndare, Aug. Kildén, skildrade församlingens offervillighet, då missionshuset byggdes för sex år sedan, dess ihärdighet med skuldens avbetalning och ungdomsföreningens kraftansträngning nu, då den medelst försäljandet av kort å 10 kr. stycket skaffade skulden ur världen. Pred. G. Ekström uttalade sin och församlingens glädje över att skulden å missionshuset nu var betald.

Sång- och musikföreningen förökade trevnaden med sin sång och musik. Sedan församlingen bjudit alla de närvarande på kaffe, avslutades den angenäma festen.

Kyrkomöte hålles i höst i Stockholm med början den 30 oktober, enligt i dagarna av vederbörande utfärdad kungörelse. Anledningen till detta kyrkomöte är den nya prästvalslagen, som därvid, jämte möjligen några andra frågor, skall behandlas.

Sveriges K. F. U. K. hade sin sjätte årskonferens i Kristianstad den 17—20 juni. Antalet ombud var omkring 125, men dessutom räknade konferensen ett ganska stort antal andra deltagare.

»Hvita bandet» har hållit sin åttonde årskonferens i Sundsvall den 23—26 juni. Redogörelserna visa, att det gångna arbetsåret varit framgångsfullt. Föreningarnas antal har ökat med 19 till 93 och medlemmarnas med 461 till 5,118.

Baptistsamfundet. Pastor T. Truvé i Göteborg har av Golgata-universitetet i Hamilton, N. Y., Nordamerika, blivit utnämnd till teologie doktor.

Metodistkyrkans årskonferens har i medio av denna månad hållits i Uppsala i S:t Johanneskyrkan under ordförandeskap av biskop Cranston. Konferensen organiserades i Uppsala 1876. De i konferensen deltagande medlemmarna utgöra numera 150. Därjämte komma besökande från Amerika, Finland och Norge. Biskop Burt, som under de senaste 5 åren lett konferensen, var även närvarande vid detta möte.

Saktmod.

Text för den 8 augusti 1909: Ps. 37: 8—11.

1. Inledning.

Vi hava nu en tid i våra söndagsskolor läst om en kristens dygder och dess välsignelse för karaktärens daning och utbildning enligt Guds vilja. Så hava vi sett, huru lydnaden

för Gud och lydnaden för föräldrar skapar barnens närvarande och framtida lycka, huru *ödmjukheten* banar väg till våra hjärtan för Guds nåd och hjälp, huru *vaksamheten* är nödvändig gent emot det onda inom oss och gent emot fienderna utom oss, på det att vi må kunna övervinna i striden. Vi ha sett, huru *förtrostan* på Herren och *frimodighet* äro av nöden för oss, på det att vi må vara medvetna om barnskap hos Gud och om att äga skydd och hjälp hos honom. Och i den unga moabitiska Ruts historia lärde vi, huru *ståndaktighet* i utövningen av de barnsliga plikterna vänder Guds välsignelse till oss. I vår text för denna dag prisas den *saktmodiges* lycka och varnas för saktmodets motsatser i dess olika skepnader.

II. *Texten läses.*

III. *Samtalet med barnen.*

1. *Varning för vrede*, v. 8. Lika sant som det är, att de kristliga dygderna pryda en människa och göra henne lycklig, lika sant är det också, att synden gör en människa ful och olycklig. Gud, som älskar oss, vill, att vi alla skola bli lyckliga och sköna. Fördenskull varnar han oss i sitt ord för synden. Och för vilken synd varnar han oss i den 8:de versen? För vredens synd. Med vilka ord? »Avhåll dig från vrede och låt förbittringen fara; harmas icke, därmed gör du blott illa.» Vreden är en mycket svår och ful synd. Därför säger vår frälsare, att den som vredgas på sin broder är hemfallen under dom. Det är farligt att vredgas, ty den av vrede upptände gör vanligen galna gärningar, talar dåraktiga och fula ord eller skickar sig på annat sätt opassande. Men vreden är så farlig att hysa i hjärtat, därför att den då snart växer till hat och förbittring. Än värre blir det, när vreden och hatet blir en människas religion. Då rusar hon omkring i världen med sammanbitna tänder och knutna nävar lik en furie eller en ond ande eller smyger omkring i mörkret som en orm och förbannar allt och är färdig att begå vilka ogärningar som helst. En sådan människa är en olycklig människa, en ful människa, farlig för sig själv och andra. Huru heter det därför allvarligt varnande i vår 8:de vers? »Avhåll dig från vrede och låt förbittringen fara; harmas icke, ty därmed gör du blott illa.» Gömmen Guds varningsord i hjärtat!

2. *Ondas och godas olika lön*, vv. 9—11. Det är Gud, som givit oss varningen för vredens synd, men bekämpa vi den ej utan bliva slavar under vreden och ett häftigt, upprörande lynne, då är det också Gud, som dömer. Låta vi vreden växa ut till hat mot enskilda personer eller hela samhällsklasser, så böra vi minnas, att det är Gud som dömer. Och hans dom över hatets och våldets män blir en dom utan barmhärtighet. Ty huru heter det i 9:de versens första sats? »Ty de onda skola varda utrotade.» Denna Guds dom synes för oss människor stundom dröja, därför att vårt liv på jorden är så kort. Men Gud är från evighet till evighet, och från hans synpunkt ligga synden och domen nära varann. Huru säges därom i vår tionde vers? »Ännu en liten tid, så är den ogudaktige icke mer, och när du ser efter hans plats, så är han borta.» Synden och domen ligga nära varann, såsom vi se. Den ogudaktige har blott en liten tid att öva sin ogudaktighet på. Han själv försvinner och hans barn försvinna från jorden, och därefter följer till sist vedergällningen bortom graven. Sådan lön väntar den onda och ogudaktiga människan, som ej vill ändra sitt sinne och söka frälsning.

Men en annan lön väntar den saktmodiga och fromma människan, såsom vi även se av våra textord. Huru kännetecknas den saktmodige och fromme i 9:de versens andra sats? De kännetecknas såsom väntande efter Herren. Detta är en mycket sagande beskrivning på en saktmodig och from människa. Även en sådan får genomgå svårigheter och prövningar under sitt jordeliv. Men när hon kommer i svårigheter, så vredgas hon icke på sina medmänniskor, ej heller förbittras hon på dem och allra minst förbannar hon dem. Nej, hon vet, att svårigheter som möta äro till för att övervinnas, och under arbetet och bönen för deras övervinnande väntar hon på Herren och på hans hjälp. Hon älskar sin Gud och sina medmänniskor och hon sätter in sin kraft, sin arbetskraft och

sitt förståndskraft för sitt eget och sitt folks timliga och eviga väl. Och vilken lön väntar sådana människor, säges det i 9:de versens sista sats? »De skola besitta landet.» Samma löfte förnyas i den 11:te versen. Huru säges det där? »De saktmodiga skola ärva landet.» Av dessa ord förstå vi, vilken betydelse det har i Guds ögon, att en människa är saktmodig. Landet skall ej erövrast med våld och svärd, utan Gud skall låta den saktmodiga och fromma, den älskande människan vinna det på fredlig väg, genom idogt arbete, såsom man i frid vinner ett arv.

Förr i världen var det mest börsaristokratien eller adeln, som ägde landet. Så kom en tid, då penningaristokratien eller de rike togo det. Nu är den tiden kommen, då de saktmodiga, som tåligt och stilla arbeta och bedja, skola besitta vårt lands tegar från norr till söder, från öster till väster. Det är icke en enda, ej heller några få utan den stora, arbetande klassen. Härifrån finnes nu ingen undanflykt. Gud har sagt det, och därför sker det.

Det viktiga för oss är nu det, att vi äro med bland de saktmodiga. Det sinnet skall du bedja Gud hjälpa dig att vinna ifrån barnåren. Och du skall visa det i ditt umgänge bland syskon och kamrater. Det som vinnes i vrede och våld, det mister man snart, men det som vinnes genom saktmodigt, uthålligt och kärleksfullt arbete, det blir en vinst, som du får behålla. I Sveriges hundratusenden av söndagsskolbarn, sen till, att i vinnen gamla Sveriges land på detta sätt och i enlighet med Guds löften.

Minnesvers: Matt. 5: 5: *Saliga äro de saktmodiga, ty de skola besitta jorden.*

J. B. Gauffin.

Guds barns trygghet.

Text för den 15 augusti 1909: Ps. 46: 2—8.

I. *Inledning.*

Det var en gång ett barn, som en mörk höstkväll gick genom en skog. Så kom det till en plats i skogen, där i forna tider illgärningsmän blivit straffade, somliga hade slitit spö där, andra hade blivit hängda i en hög galge. Barnet tänkte på allt detta onda och på sagorna om att det spökade där i skogen under mörka nätter. Men barnet gick modigt fram på vägen utan fruktan och utan bävan. Och kunnen i tänka eder, varför det var så frimodigt? Jo, helt enkelt därför, att det höll sin jordiske fader vid handen. Eljes hade det väl varit både si och så med tryggheten. I vår söndagsskoltext för denna dag talas om, huru vi alla kunna vandra trygga fram genom livet och genom dödsskuggans dal, frimodiga såsom gossen, som höll fadershanden.

II. *Texten läses.*

III. *Samtalet med barnen.*

1. *Gud är de sinas trygghet i nödens och orons tider*, vv. 2—4. Vem är det, som vill vara en fader för oss alla? Gud vill vara allas vår fader. Att hava en jordisk konung till fader kan vara gott, emedan en sådan har makt och rikedom, som står till barnens förfogande, medan de äro små och unga. Men Gud är mycket mäktigare och rikare och barmhärtigare än alla jordens konungar tillsammans. Ty han har allt vad vi behöva, han är mäktig, så att han kan giva oss det, och han älskar oss, så att han vill giva oss allt gott. Detta hade den man lärt sig, som sjungit den psalm, ur vilken vår text är tagen. Ty huru säger han om Gud i vår första vers? »Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjälp i nödens tider, väl beprövad.» Jag hörde om en liten gosse, som blev anfallen av en större gosse, som var stygg och ville slå den lille. Denne sprang undan av alla krafter mot hemmet. Där utanför mötte han sin far. Nu torkade han bort tårarna, hötte med armen åt den elake och ropade segerglad: »Kom nu också,

om du vågar! Kom nu, om du vågar! Vad hade den lille funnit hos sin fader? En tillflykt och starkhet. Så skola vi alla lära oss fly till Gud. Han är starkare än alla, och komma vi riktigt in i hans sköte, då kunna vi torka våra tårar, le emot fienderna och gäckande fråga: »Kom nu också, om du vågar?»

Det kommer underliga tider ibland för både stora och små, tider av sjukdom, fattigdom, övergivenhet av människor. Vad kallas sådana tider i vår vers? De kallas nödens tider. Vem vill och kan i dessa tider vara vår hjälp? Gud vill och kan hjälpa oss i nödens tider. Detta löfte böra vi gömma i våra hjärtan, tänka därpå och bedja Gud om nåd att förstå det. Ty förr än vi ana, kunna vi vara mitt inne i nöden. Och vem kan allena hjälpa oss ur den? Gud, vår himmelske fader. Många tusende människor i gammal och ny tid hava i nödens stunder sökt och funnit hjälp hos Gud. Huru säger därför psalmisten om honom i sista orden i vår vers? Han är »väl beprövad». Just i nöden prövas vännen. Det är många, som sagt sig vara våra vänner. Men även om de fått veta om, att vi varit i nöd, så ha de inte rört ett finger för att skynda åstad och trösta oss och hjälpa oss. Huru många vänner äro sådana? Dåliga vänner. Men sådan är icke Gud. Han hör oss, när vi ropa till honom i vår nöd, han böjer sitt öra ned för att lyssna och hjälpa. Därför skola vi riktigt veta, att han är vår bästa vän och av allt hjärta hålla oss till honom både i lust och nöd.

Den som håller sig till honom, han kan städe bo i trygghet. Huru säger psalmisten därom i våra nästa två verser? »Därför skulle vi icke frukta, om än jorden omvälvdes och bergen vacklade och sjönke i havets djup; om än dess vågor brusade och svallade, så att bergen bävade vid dess uppror. Sela.» Vid stora naturomvälvningar är all människokraft vanmäktig. Endast Herren kan rädda de sina. Vid jordbävningen i Messina förliden vinter måste hundratusentals människor dö under spillrorna av hus och palats. Ingen kunde rädda dem. En gång kommer hela jorden att bäva och darra och människorna dö av förfäran. Då är det gott att vara innesluten i Guds beskydd. En gång skola vi till sist alla dö. Barnen dö, de unga dö, de gamla dö. Ingen kan rädda. Huru lyckligt då att vara ett Guds barn och i dödens stund kunna fly in i Guds fadersfamn.

2. *Genom att vara hos de sina skänker han ljulighet och trygghet*, vv. 5-8. Det är icke blott förödelsens sorgfloder, som gå fram genom människovärlden och människolivet. Det gives också mycken stilla lycka och ljuvlig ro i livet. Från vem kommer denna lycka och ro? Den kommer från Gud. Han är icke njugg eller snål på sina hävor. Huru säger sångaren härom i 5:te versen av vår text? »En ström går fram, vars flöden giva glädje åt Guds stad, den högstes heliga boning.» Ursprungligen är detta sagt om Jerusalem och dess fromma, så länge sådana funnos där. Men i överförd mening kan det sägas om varje litet och stort Guds barn. »Gud bor i höjden och i helgedomen men ock hos dem, som hava en ödmjuk ande.» Varje barn, som i ödmjukhet tror på Jesus, har ett tempel, en liten helgedom, där Gud bor. Vad är detta för en helgedom? Det är hjärtat. Där bor han allra helst, och där han får bo, dit för han glädjeströmmar med sig. Glädjeströmmar över mottagen frälsning och försoning, glädjeströmmar av frid och ro till makarna i hemmet, till barnen i deras arbete och lek.

En sådan människas hjärta blir såsom en befäst stad mot synden och olyckorna i världen, därför att Gud bor därinne. Huru säger sångaren härom i 6:te versen? »Gud bor därinne, den vacklar icke; Gud hjälper den, när morgon gryr.» Varje ny morgon tillför den troende människan ny glädje, ny kraft, ny hjälp från Gud, som genom sin egen närvaro förjuvar och sprider lycka över hela den troendes liv. De människor däremot, som leva utan Gud, hedningar och namnkristna, de föra ett oroligt och hopplöst liv. Huru säges därom i första delen av v. 7? »Hedningarna larma, riken vackla.» De ogudaktigas larm och rop höres vida och deras riken gå under med väldigt gny. Men även på sådant de ogudaktigas buller gör Gud slut. På vad sätt, säges i vår vers? »Han låter höra sin röst, då försmälter jorden. Där människorna börja lyssna till Guds röst, där blir det slut med hedningalarmet. De bliva nya, goda och gudfruktiga och

börja föra ett lugnt och stilla leverne i all gudaktighet och värdighet.

När sångaren tänker på allt detta, blir han så hjärtligt glad och känner sig så innerligt trygg, att jag tycker mig se honom rikta sina glädjestrålände ögon uppåt till Gud och lyfta sina händer mot himmelen och jubla, såsom det står i vår sista vers. Huru jublar han? »Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg. Sela.» Han lärde även andra sjunga dessa ord, han lärde andra spela och i toner tolka glädjen och tryggheten, som ett Guds barn åtnjuter. Den sjöngs i templet av en väldig kör, och en stor orkester beledsagade sången. När kören sjungit: »Herren Sebaot är med oss, Jakobs Gud är vår borg», då tystnade sången, men musiken fortfor att tolka den troendes glädje och trygghet. Ordet »Sela» betyder således tystnad, paus för sångarna. Emellertid böra vi ända från vår barndom lära oss förstå, vilken trygghet och lycka det ligger däri, att vi hava Herren till vår Gud.

Minnesvers: Ps. 48: 15. *Sådan är Gud, vår Gud alltid och evinnerligen; intill döden skall han ledsaga oss.*

J. B. Gauffin.

Ändrad restur för pastor O. P. Peterson från Worcester, Mass., Nordamerika.

På grund av tvingande nödvändighet för pastor Peterson att få någon tids vila måste hans restur från och med den 21 juli t. o. m. den 8 augusti inställas. I enskilda brev ha vännerna på respektive platser därom underrättats. Resturen har efter denna ändring fått följande utseende:

Den 1 augusti Sunne kyrka, Värmland.
 » 8 » Örebro.
 » 15 » Stockholm, Immanuelskyrkan kl. 11 f. m.
 » 15 » Missionshuset, Högbergsg. 27, kl. 6 e. m.

Avresan till Amerika från Stockholm sker den 16 augusti

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Det stora sedvanliga kristliga ungdomsmötet i Brevik i Nyttorps hage blir i år, v. G., söndagen den 25 juli med början kl. 10 f. m. och 3 e. m. Predikanterna K. J. Wester och Sannfrid samt missionär K. J. Pettersson från Kongo jämte Carlsborgs sångare ha lovat biträda. Alla från när och fjärran äro hjärtligt välkomna.

Upplands Ansgarilförening håller sitt halvårsmöte (stort friluftsmöte) i Dalby söndagen den 25 juli 1909 kl. 11,30 f. m. Talare: redaktör J. B. Gauffin, kyrkoherde Arvid Dyfverman, predikant L. Hallén, skollärare E. Lundgren m. fl. I händelse av regn hålles mötet i kyrkan.

Norrtelje Ungdomskonferens hålles sista söndagen i juli.

Predikantkonferens för predikanter och församlings-tjänare inom 8, 9, 10 och 11 distrikten av Sv. Missionsförbundet hålles i Betelkyrkan, *Malmö*, den 18—20 instundande augusti.

Frågor för konferensen insändas före den 1 augusti till O. N. Thomson, *Kristianstad*.

Anmälan om deltagande i konferensen och om tiden för ankomsten torde i god tid insändas till pred. P. E. Dahlqvist, Betel, *Malmö*.

Resekostnaderna fördelas lika emellan deltagarna från ovannämnda distrikt.

Enligt uppdrag

A. G. Lindqvist.
Wilh. Walldén.

Aug. Hansson.
O. N. Thomson.

Stockholms-Skärgårds-konferens hålles i *Vaxholm* den 15 augusti.

Korså missionsförening har möte söndagen den 1 aug. med början kl. 9,30 f. m. Flere talare komma att medverka.

Helsinglands Ansgarilförening håller sitt sommarmissionsmöte i Edsbyn den 22 och 23 augusti 1909. Utom för-eningens predikanter komma missionssekreterare V. Sjöholm och möjligen pastor K. Palmberg m. fl. att närvara. Vidare i Norrlands-Bladet.

Ett större missionsmöte hålles i *Arvika* söndagen den 8 augusti. Pred. L. Hallén, Uppsala, pastor Gustaf Andersson, Minneapolis, m. fl. predikanter medverka.

Örebro läns kristliga ungdomsförbunds stora ungdoms-, nykterhets- och fosterländska möte hålles å *Stora Holmen i Örebro* söndagen den 25 juli med början kl. 10,30 f. m. Flera främmande predikanter närvara.

Stort missions- och ungdomsmöte hålles i *Tystberga* 31 juli—1 augusti. Distriktsföreståndaren E. Ungerth, missionssekreterare Sjöholm, skolläraren Thegerström m. fl. ha lovat predika. Allmänheten inbjudes.

Evangelistkurs hålles för 5:te distriktet under november månad detta år i missionskyrkan i *Västerås*. Ledare för kursen blir redaktör J. B. Gauffin, *Uppsala*. Unga troende män, tillhörande kristen församling från olika delar av landet, hållas välkomna. Rum anskaffas så långt möjligt fritt. Ansökan ställes till pred. O. Karlsson, *Västerås*, senast den 15 oktober, och skall denna åtföljas av rekommendation från församling eller kända personer.

P. Nilsson. C. F. Nyström. O. Karlsson.

Västergötlands predikantförbund håller sitt årsmöte i Mariestad torsdagen den 26 och fredagen den 27 augusti. Mötet börjar första dagen kl. 11 f. m. Förbundets alla medlemmar uppmanas att övervara mötet från början till slut.

Anmälan om ankomst och logis göres i god tid till grosshandlaren Anton Hemberg, Mariestad.

Styrelsen.

PROGRAM

för

Svenska Missionsförbundets kvartalsmöte i Sandviken

den 4 och 5 september 1909.

Lördagen den 4 september.

Kl. 7 e. m.	Föredrag av sekreterare Wilh. Sjöholm.
» 7,45 »	Predikan av missionär O. Wikholm från Kongo.
» 8,15 »	Predikan av missionär G. Tonnér från Kina.
» 8,45 »	Avslutning.

Söndagen den 5 september.

Kl. 10 f. m.	Bön och bibelläsning av predikant E. L. Palmqvist.
» 10,30 »	Predikan av missionsföreståndare P. Waldenström.
» 11,15 »	Missionspredikan av sekreterare Wilh. Sjöholm.
» 12 »	Missionärsavskiljning.
» 4 e. m.	Predikan av missionär L. O. Persson.
» 4,30 »	Föredrag om missionen i Kina av missionär G. Tonnér.
» 5,15 »	Föredrag om missionen i Kongo av missionär O. Wikholm.
» 6 »	Avslutningsföredrag av missionsföreståndare P. Waldenström.

Kollekt upptages under båda dagarna till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet.

Nyhet!

Till minne av 30-årig verksamhet.

Något i Ord och Bild

om

Svenska Missionsförbundets Mission.

En kortfattad redogörelse för Svenska Missionsförbundets verksamhet

Rikt illustrerad.

Pris 50 öre.

Vid partiköp 25 % rabatt.

Behållningen tillfaller oavkortad missionen.

Rekvireras från

Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm.